

„Надявах се най-накрая да те срещна“, беше неизречената истина.

Сините му очи срещнаха нейните и той остро я изгледа.

Тя отново наведе глава с надеждата, че този жест на смирение ще охлади внезапно пламналия гняв. Да седи с Гейбриъл след случилото се, беше глупава постъпка. Беше пиян и наоколо нямаше никой, който би могъл да я спаси при изблик на насилие от негова страна. Сега бе моментът да си тръгне.

Неизвестно защо в този миг Гейбриъл протегна ръка и затвори пространството между тях. Отметна косата ѝ зад раменете, ръцете му бавно, много бавно се вплетоха в къдриците ѝ, преди да ги отдръпне. Някаква особена енергия заструи от тях към косите ѝ. Джулия потъна в усещането и почти измърка тихо, напълно забравяйки въпроса му.

– Миришеш на ванилия – отбеляза той, накланяйки тялото си, за да може да я види по-добре.

– Това е от шампоана ми.

Той си допи бирата и отвори нова, отпивайки дълга глътка, преди отново да се обърне към нея.

– Не трябваше да се получава така.

– Знаеш, че те обичат. Само за тебе говорят.

– Блудният син. Или може би демоничният. *Демонът Гейбриъл.*

Той горчиво се засмя и довърши бирата си почти на един дъх. Отвори си нова.

– Толкова се радвах, че идваш. Тъкмо затова майка ти ме покани на вечеря.

– Тя не ми е майка. И може би Грейс те е поканила точно защото е знаела, че ми трябва някой тъмноок ангел да ме наглежда.

Гейбриъл се наведе по-близо към нея, така че да положи ръка на бузата ѝ. Джулия рязко си пое дъх, изненадана от докосването му, сините му очи се вгледаха в нейните с опиянение и почуда. Той плъзна палеца си по избилата червенина, колебливо, сякаш измерваше топлината на кожата ѝ. Когато отдръпна ръка, Джулия почти изплака от загубата.

Той остави бутилката на верандата и бързо се изправи.

– Слънцето залязва. Искаш ли да се разходим?

Тя прехапа устни. Знаеше, че не бива. Но това беше Гейбриъл от снимката и вероятно щеше да е единственият ѝ шанс да го види и да прекара време в негово присъствие. След това, което се случи днес, той едва ли вече ще се прибира вкъщи. Или поне още дълго, дълго време не.

Тя отметна одеялото настрана и се изправи.

– Вземи одеялото – каза той и когато тя го преметна през една ръка, той взе другата ѝ в своята.

Тя ахна. Едно изтръпващо усещане започна бавно се придвижва от върха на пръстите ѝ към ръката ѝ, докато не стигна рамото и спускайки се към сърцето ѝ, го ускори.

Той доближи глава до нейната.

– Държала ли си някога момче за ръка?

Тя поклати глава и той нежно ѝ се усмихна.

– Тогава се радвам, че съм ти първият.

Те бавно се запътиха към гората, отдалечавайки се от къщата на семейството му. На Джулия ѝ харесваше начинът, по който ръката ѝ се побираше в неговата, и начинът, по който дългите му пръсти се извиваха и обхващаха нейните. Държеше я нежно, но здраво, като и леко я стискаше от време на време, сякаш да я увери в присъствието си. Джулия започна да си мисли, че това трябва да е усещането, когато се държиш с някого за ръка. До този момент ѝ липсваше опит.

Беше се престащавала да ходи в тази гора един или два пъти, и то само с Рейчъл. Знаеше, че ако нещо тръгне накриво, вероятно ще се изгуби в опита си да намери обратния път. Тя изгласка тези мисли настрана и се съсредоточи изцяло върху усещането да държи запленаващата топла, силна ръка на Гейбриъл.

– Навремето идвах често тук. Много е спокойно. Нагоре има стара ябълкова градина. Рейчъл показвала ли ти я е?

Джулия поклати глава.

Гейбриъл я погледна с нещо като сериозно изражение на лицето.

– Ужасно си мълчалива. Можеш да говориш с мен. Обещавам, че няма да те ухапя.

Той ѝ пусна една от онези подкупващи усмивки, които тя познаваше от снимките на Рейчъл.

– Защо се върна вкъщи?

Той игнорира въпроса ѝ и продължи да върви, но тя усети, че започна да стиска ръката ѝ по-силно. Тя му отговори със същото, за да го увери, че не я е страх. Дори и да я беше.

– Не исках да се връщам така. Изгубих нещо ценно и в продължение на седмици не изтрезнявах.

Искреността му я изненада.

– Но може би ако си изгубил нещо, можеш да се опиташ да го намериш отново.

Той присви очи.

– Това, което изгубих, е изгубено завинаги.

Той започна да ходи по-бързо и Джулия трябваше да ускори крачка, за да се движи наравно с него.

– Върнах се вкъщи за пари. Ето колко отчаян и абсолютно изпаднал съм.

Гласът му омекна и Джулия го усети да потръпва.

– Такъв бях още преди да разруша всичко и всеки. Преди още ти да пристигнеш. Много съжалявам.

Той отново потрепери и я поведе наляво.

– Почти стигнахме.

През отвор сред дърветата те пристъпиха към поляна, застлана с гъста трева. Диви цветя, бурени и пънове бяха разпръснати сред наситената зеленина. Във въздуха витаеше мир и покой. Към края на полянката стояха няколко стари ябълкови дървета, които изглеждаха изтощени и занемарени.

– Това е – въодушевено посочи наоколо той. – Това е Раят¹.

Гейбриъл поведе Джулия към една голяма скала, стърчаща необяснимо в края на поляната, и я повдигна на върха ѝ. После се покатери до нея. Джулия потрепери. Скалата беше студена под оскъдните лъчи на залязващото слънце и тя веднага усети хладината през тънките си дънки.

Гейбриъл съблече якето си и наметна с него раменете ѝ.

– Ще хванеш пневмония и ще умреш – каза той разсеяно и я прегърна, като я придърпа по-близо към себе си. Тялото му мигновено я затопли.

Тя въздъхна дълбоко и със задоволство, учудвайки се колко добре приляга към извивката на ръката му, сякаш бе създадена за нея.

– Ти си Беатриче.

– Беатриче?

– Беатриче на Данте.

Джулия се изчерви.

– Не знам кой е той.

Гейбриъл се усмихна на себе си. Тя усети топлия му дъх в лицето си, когато потърка нежно ухото ѝ с нос.

– Не са ли ти казали? Не ти ли казаха, че блудният син пише книга за Данте и Беатриче?

Когато тя не отговори, той поднесе устни към главата ѝ и нежно я целуна по косата.

¹ Думите *рай* и *ад* в книгата са написани с малки букви, когато се отнасят до текстовете на Данте, и с главни букви – когато касаят Гейбриъл. – *Б. р.*

– Данте е бил поет, а Беатриче – неговата муза. Срещнал я е, когато тя била много млада и цял живот я е обичал отдалече. Тя го е превела през Рая.

Джулия слушаше със затворени очи гласа му, вдишвайки миризмата на кожата му. Миришеше на мускус, на пот и на бира, но Джулия не обръщаше внимание на тези миризми и усещаше само същинската му миризма, миризмата на Гейбриъл – силно мъжка и потенциално опасна...